

Našim naročnikom!

Vsem našim vrlim naprednim kmetom želimo veseli božič in srečno novo leto!

Na koncu leta oziramo se nekoliko na naše delovanje v preteklem in z veseljem moramo priznati, da naš trud v tem letu ni bil zastoj.

To je pokazalo vedno se množeče število naročnikov, vedno večje število dopisnikov, kateri vsi so se obračali do našega lista v trdnem opravičenem zaupanju, da je le on edini in pravi list, o katerem se zamore brez dvoma trditi, da zastopa pravico in kateremu največja naloga je, pomagati kmečkemu stanu.

Pri tej priložnosti zahvaliti se nam je v prvi vrsti vsem dopisnikom za njihovo neutrudno delovanje, kateri so s tem pokazali, da je tudi njim za to, pomagati kmetu in mu njegovo stališče pojasniti. Hvala pa tudi vedno večjemu številu naročnikov, kar nas še bolj veseli radi tega, ker s tem smo sprevideli, da se postavljate kmetje vedno trdnješe na svoje noge.

Kakor v pretečenem letu, bode tudi v novem letu naša naloga, zahtevam, katere se stavijo do našega lista, popolnoma zadostiti. Po našem dosedanem geslu bomo tudi nadalje delovali na to, da bode naš list vsakomur ne samo v zabavo, ampak tudi v poduk in v pojasnilo v vseh zadevah.

Radi tega prosimo naše naročnike, da se v vsakem oziru zaupno obrnejo do nas, ker naša največja naloga je in bode tudi nadalje, temoto nad ljudstvom odkriti in spraviti svetlobo med nje. Prosimo pa tudi naše dopisnike, naj nas še nadalje podpirajo in delujejo z nami vred za poboljšanje kmečkega stanu.

Kakor smo že v zadnji številki omenili, bode

niti z bojišča, pa stari kralj je rekel: „Moramo ga dobiti, kdo je; če ne, skusimo ga raniti.“

Vojaki naredijo kolobar, da bi ga bili zajeli v sredo, on jim je pa z roko mahal, naj bi mu prostor naredili, toda mu ga niso. Požene konja, da bi skočil čez kolobar, a tedaj ga jeden vojakov udari z mečem po nogi, da ga je ranil. Stari kralj ročno priskoči in potegne z vratu robec, da princu obvežejo rano, princ pa naglo konja zajaše in izgineta vojakom in kralju izpred očíj. Gre na tist travnik, sleče princévsko obleko in obleče navadno, pobere v torbo svoje mačke in gre domov za peč z mačkami orat. Ko je vojska minila, pridejo vsi kralji in večji gospodi na kosilo k temu kralju, da so mu voščili srečo in blagoslov. Uganjali so tudi vse sorte burke in eden poreče kralju: „Kje imate pa mladega kralja?“ Stari je dejal: „Pustimo ga, naj z mačkami orje!“ Vsi so začeli: „Naj k nam pride, da bo tukaj z mačkami oral, da se mu bomo smijali.“ Gre starejši kralj po njega, toda ni šel rad; komaj, komaj ga je spravil. Pripelje svoje mačke v sobo, kjer so bili kralji in večji gospodje,

list izhajal od novega leta naprej v večji obliki ter bode naročnina zvišana na **eden goldinar**.

Prosimo torej cenj. naročnike, da nam naročnine pošljejo v tem mesecu, kajti brez naročnine lista nihče več ne dobi, ker tudi mi imamo veliko stroškov; mi moramo vsako vrstico plačati.

Spodnje-štajerske novice.

Otrok je zgorel. V Gerdorfu blizu Špilfelda so pustili pri kmetu, po domače Troperju, mladoletnega otroka samega v hiši. Otrok je prišel do šibice ali užigalic in se je ž njimi igral. Pri tem se mu je zanetila obleka in otrok je malone popolnoma zgorel. Domačini so mrtvega našli in se bodejo morali radi tega, ker so pustili otroka brez nadzorstva, zagovarjati pred sodnijo. Matere, pazite na vaše otroke, pazite na užigalice.

Nesreča. Znani veleposestnik na Bregu pri Ptuj, gospod Franc Leskošek, je dne 11. t. m. v Popovcah tako nesrečno padel, da si je zlomil levo nogo.

Otroka je umorila. Franciška Krainc, posestnikova hči v občini Mala Nedelja, je bila pred kratkem v noščem stanu, kateri je naenkrat preminul, ne da bi bila komu pokazala otroka. To je zazvedela žandarmerija in je dekle o tem povpraševala. Po dolgem laganju je vendar priznala, da je dne 27. septembra tega leta v jutro porodila otroka, katerega je s cunjami zadušila. Mrtvega otroka je zakopala kakih 50 korakov od hiše v vinogradu. Otroka so izkopali in jim je nečloveška mati sama pokazala, kam ga je zakopala. Nato so še komaj 20 let staro nesrečnico izročili ljutomerski c. kr. sodniji.

Smrt pod brzovlakom. Dne 10. t. m. je hotel pri Grobelni železnični pomagáč J. Šolinc okoli 12. ure po noči prekoračiti železnični tir. Pri tem ni zapazil, da se je pripeljal proti njemu brzovlak. Lo-

in eden ga vpraša: „Ali je kaj huda ta žival?“ Pravi: „Huda!“ Potem jedno malo za rep stisne, pa je tako zamijavkala, da so se vsi zgenili. Potlej je začel orati ž njimi, se mu je pa jedna hlačnica gori zavila, in videli so kralji nogo obvezano. Kralj pa ga vpraša: „Kaj si naredil na nogi?“ On odgovori: „Ta žival me je ugriznila.“

Kralj pa je poznal svoj robec, in drugi, da so ga na vojski ranili, potlej so ga na mizo posadili in spoznali za kralja. Sedaj jim je tudi povedal, kako se mu je godilo, da je dobil mesengastega, srebernega in zatega konja. Vzel je svoje uzde in je šel na dvorišče, tukaj se ga že čakali vsi tri konji in so mu rekli: „Sedaj nam moraš vsem glave posekati!“ On jim je pa dejal: „Kako vam bom glave posekal, ko ste mi storili toliko dobrega?“ Konji so dejali: „Če nam ti glav ne posekaš, bomo pa mi tebe umorili!“ Potlej je vsakemu glavo odsekal in so se izprevrgli v tri kralje in so mu rekli: „Sedaj si nas rešil.“ Potem so šli, da ni vedel kam. Fant pa je ostal v grajščini in je tukaj kraljeval do smrti.

komotiva je nesrečneža potegnila pod sebe in ga popolnoma zmečkala. Bil je najbrž takoj mrtev. Nesreča se je pripetila morda radi tega, ker si je bil potegnil Šolinc kapo popolnoma po ušesih, da bi jih varoval pred mrazom in radi tega ni čul vlaka, ki se mu je bližal. Mogoče je tudi, da mu je v nesrečnem trenutku tik železnega tira v temi spodletelo in je tako nesrečno padel, da je prišel pod lokomotivo.

Cigani — roparji. Cigana Müller in Seger sta dne 17. septembra t. l. orepala Fr. Drausbacherja na cesti med Mislinjem in Pamečami pri Slov. Gradcu za 7 kron 10 vinarjev, tobak, pipo in steklenico zdravila. Celjski porotniki so obsodili oba cigana na 10 let težke ječe.

Dopisi.

Od Sv. Ruperta v Slov. Gor. Dragi „Štajerc“! Po dolgem poterpežljivem prenašanju smo vsekakor primorani, pritožiti se onim, ki ljubijo pravico. Ni bilo nas še slišati v pritožbi — a sedaj prosi izvenrednost že sama ob sebi svojega plačila. Ni bilo tudi tukaj še gospoda, kateri bi bil le po oblačilu podoben duhovniku, kakor je žalibog to sedaj. Pač se spominja zdaj Roperčka fara miroljubnega starca, poprejšnega župnika, kajti prišel je drugi in to je sedanjí burnokervni gospod Pajtler, kateremu pa ni za mir, njegov duh je zamaknjen globoko v politiko in v posvetno bogastvo. V posojilnici pri Sv. Lenartu z trepetajočimi rokami zлага skupaj svoj zaklad božji namestnik sam, kot uradnik za svoje ovčice. Na prvo zahtevanje kupiti mu je morala fara prostor, da se je postavil na njega hlev za živino. To si je dal postaviti na gričku tik zadnjih cerkvenih vrat, kjer je videti, da bi se lahko gnojnica dol k cerkvi cedila. Ob enem naložilo se nam je drugo breme, to je za novo šolo, katera je veljala okoli trideset tisoč goldinarjev. Stara šola bila je veliko let dosti prostorna, ker pa smo ubogi Roperčani že tako težko pogrešali teater v mili naši dolini, porabiti se je morala stara šola za teater, katerega je z velikimi zaslugami ustanovilo naše sedajno duhovstvo! Tako tedaj ljubi faran, ako hočeš kaj videti na svetu, idi v teater — ako sodiš pametno, sprevidiš takoj, kako se predstave imenujejo in rekel bodeš: Te čudodelne predstave pod vodstvom duhovnikov imenujejo se norčevanje svetnikov, razven Herodeža, isti menda ni svetnik. — Kaj še več stori za nas gospod župnik? V prvi vrsti hudo preklinja! Ali ni res? Gospod župnik, koliko hudičev, satanov, ravbarjev, falotov, ste morali na uboge farane nakričati popred, ko vam naznanijo, ali vsaj sami spoznate, da vas mora že biti in vas je fara sita do ušes. O hiši, katera je poštena, kjer otroci v strahu starišev pošteno živijo in kjer slišiš pobožno moliti, govore župnik, da je hudičeva hiša, kjer se pa najde zares sam napuh in strast bogatina, ta le je župniku blaga hišica. Za sv. misjon je pripravljaj neke može tako-le: „Hudiči, faloti i. t. d., ki hodite k drugi cerkvi, tam lum-

pate!“ Pač težko vidiš enega teh občanov, da bi kak krajcar v gostilni izdal. Pomisliti je pa, kdo naj bi bil tako neumen, ako stanuje pri lepi glavni cesti in bi šel rajše do kolen v blato, ko ima bližnja pot k drugi cerkvi. Ali se pa ne obhaja povsod enaka služba božja? Mislite pa morebiti gospod župnik, da žene ljudi veselje k Vam? Mislite, da sliši pravi katoličan rajši grozno kletvico in šinfanji mesto pridige, ktere pa še žalibog od Vas spodobni nikdo slišal. Ni se toraj čuditi, ako se že stari možje pogovarjajo, bolje je ostati doma, kot ednako poslušati. Ko prinese nekoč žena k krstu otroka, ji kričal župnik ves besen nad njo, kaj se mešate „ksindl“, to so sami hudiči i. t. d. Pomisliti je, ali ta nedolžni otrok ni bil človeško bitje, in ako bi ga ta žena ne nesla k krstu, gotovo bi ga morala nesti druga. Kako se je godilo drugi ženi? Župnik ni kerstiti ni hotel, rekel je, da je prepozno, tako ji morala domov prav daleč in drugi dan otroka zopet prinesiti. Ali bi bilo prav, ako bi bil otrok tačas brekersta umrl, kajti smrt ne razume, kaj je pozno ali za časa. Ko pride mož po spovednika svoji ženi, gospoda močno zaboli, zato jezno vpraša: Kaj j fali?“ Ko je to spoved nerad opravil, govoril je bolnici: „Saj še ta baba ne bo umrla!“ Dogodilo se je še nekaj bolj žalostnega, ko je prišel mož po spovednika neki 20-letni umirajoči deklici. Ker pa je Ragžnica precej daleč, ni našel pomoči; moral je iti v tujo faro k Vurbergu, a tudi ta gospod brez dovoljenja domačega ni šel, zato gre še v tretjo faro k Sv. Barbari. Toda ta gospod je prišel na pol pota, ko je prišlo poročilo, da je reva že umrla. V posojilnico pač pride gospod, naj si bi bilo še najslabše vreme in daleč; tam se je pa v gostilni še po polnoči s kmeti zaradi politike prepiral. Ako je pokazal moč telesa, je naš gospod župnik povsod pripravljeno rekoč, kdo se gre z njim poskusiti. Ah grozni pa j srd na „Štajerca“. Ta le mu kri razgreva in cel možgane tako, da je še celo na pokopališču pred odprto jamo nekega 80 letnega starčka, v svoji strošeni pridigi moral govoriti o „Štajercu“. Pikati je moral še celo tu mirne ljudi in žalosti ihtčega, za očeton žalujočega sina; grozni napuh in sovraštvo še tuka nista mirovala. To je res kaj strašnega. Ali sme ali zamore drugi človek kaj ednakega uganjati, ako bi bil vsaj pri zdravi pameti? Radovedni smo tedaj gospod župnik, kaj bode porekla škofijska oblast, ako se to izve? Silno je burkala kri gospodu o času volitev, ni vedel, kje da je, kam naj vse leti, da se pridobijo somišleniki. Kdor se je dal o sladkih besed nagovoriti, pomisli le malo besede, katera tere je sam izrazil tvoj izvoljenec, govoreč z kmetom: „Če temu prodamo posestvo, pa pride na nje drug gospodar!“ Kaj ne, goreče srce za kmečki stan volil? Le tako delaj naprej, tedaj boš vsaj še na dalje norec ostal. Ako greš k pridgi župnika, sliši po navadi: „Štajerc“ je hudič in kateri „Štajerca“ bere, je hudič. Gotovo pa Vi gospod župnik, tudi „Štajerca“ berete!!! Nič mu ne bodete prizadeli, ako